

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Filipem Skřivanem ve věci

žalobce: L. Č.
bytem
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2020, č. j. X, sp. zn. X,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Městský úřad Židlochovice (dále jen „městský úřad“) rozhodnutím ze dne 15. 1. 2019, č. j. X uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1

zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Přestupku se žalobce dopustil tím, že nezjištěný řidič jím provozovaného vozidla registrační značky dne 4. 5. 2018 v 16:38 hod. v obci Těšany č. p. 275 překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, neboť mu byla naměřena rychlost 61 km/h. Za toto jednání uložil správní orgán žalobci pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl.

II. Obsah žaloby

2. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu. Namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu existence překážky věci rozhodnuté. Proti žalobci totiž bylo již v minulosti vedeno řízení o přestupku řidiče se stejným předmětem, které bylo následně zastaveno. Jedná se o totožné jednání, pouze jinak skutkově a právně kvalifikované. Rozhodující je dle žalobce totožnost skutku, tj. jednání pachatele a jím způsobený následek. Je přitom nerozhodné, zda je žalobce trestán za dané jednání jako jeho původce (řidič vozidla), nebo mu je „jen“ toto jednání přičítáno k odpovědnosti (jako provozovateli vozidla).
3. Dle žalobce nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení dle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. Ke dni zahájení řízení s žalobcem totiž nebylo pravomocně zastaveno řízení o přestupku řidiče vozidla. Ustanovení § 125f odst. 5 písm. b) zákona o silničním provozu je nutné interpretovat tak, že podmínkou zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla je pravomocné zastavení řízení o přestupku řidiče. V opačném případě by byla souběžně vedena dvě řízení a odvolací orgán by „musel“ odvolání proti rozhodnutí o zastavení řízení zamítnout, neboť jinak by muselo být zastaveno i řízení proti provozovateli, a to už by nemohlo být opětovně zahájeno.
4. Žalobce dále namítá, že měření rychlosti bylo provedeno v rozporu s právními předpisy a proto je nelze použít jako důkaz. Záznam byl proveden stálým automatickým technickým systémem a měření provedla obecní policie. Obecní policie ovšem v rozporu s § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii (dále jen „zákon o obecní policii“), nezveřejnila informaci o zřízení tohoto systému. Žalobce namítá, že správní orgán se nezabýval tím, zda bylo zřízení stálého technického systému vhodným způsobem uveřejněno. Napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné a zároveň nezákonné, neboť tato zákonná podmínka nebyla splněna.
5. Skryté zaznamenávání silničního provozu obecní policií pro účely řízení o přestupku dle žalobce zároveň nemá oporu v zákoně, a představuje proto překročení pravomoci obecní policie. Dle rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2009, č. j. 1 Afs 60/2009 – 119, a ze dne 25. 2. 2010, č. j. 9 As 38/2009 – 123, je pořízení záznamu bez vědomí kontrolované osoby přípustné pouze tehdy, je-li to v souladu se zákonem a zároveň je takový zásah nezbytný v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Je nesporné, že zákon výslovně neumožňuje obecní policii pořizovat důkazy skrytým způsobem, naopak dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii by mělo být pořizování důkazních prostředků pro veřejnost transparentní a viditelné. Skutečnost, že jde o zásadní vadu rozhodnutí,

konstatoval například Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 29. 4. 2019, č. j. 44 A 33/2018 – 31.

6. Dále žalobce namítá zkrácení na svém právu vznést námitku podjatosti oprávněné úřední osoby dle § 15 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť informace o oprávněných úředních osobách zaslal žalovaný na žádost zástupce žalobce až spolu s rozhodnutím ve věci samé. Žalobci tak nebylo umožněno namítat podjatost, což bylo dle přesvědčení žalobce cílem žalovaného.
7. Žalobce proto namítá, že oprávněná úřední osoba Mgr. B. je vůči němu podjatá, neboť její postup v řízení nasvědčuje tomu, že se snažila žalobce zbavit možnosti námitku podjatosti podat. Paušální negativní přístup ke všem věcem určitého zástupce může dle žalobcem citované judikatury vést až k pochybnostem o nestrannosti soudce. Obsahově identickou námitku řešil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 205/2017 – 21, kde vyjádřil jednoznačný názor, že není-li účastník řízení ke své žádosti poučen o oprávněných úředních osobách, a tvrdí-li jejich podjatost, jde o vadu řízení, pro kterou soud rozhodnutí zruší.
8. Obecní policie nebyla dle žalobce oprávněna v daném místě měřit, neboť jednala mimo svou pravomoc. Dle § 1 odst. 5 a § 3a zákona o obecní policii plní obecní policie své úkoly na území obce, která je jejím zřizovatelem. Na území jiné obce smí plnit úkoly jen tehdy, uzavře-li obec, jež je jejím zřizovatelem, veřejnoprávní smlouvu s obcí, na jejímž území své úkoly plní. V nynější věci mělo k přestupku dojít na území obce Těšany. Dle žalobce žádná veřejnoprávní smlouva mezi obcí Židlochovice a obcí Těšany. Opak přitom nevyplývá ani ze správního spisu, přestupek byl proto zjištěn v rozporu se zákonem.
9. Závěrem žalobce namítá, že napadené rozhodnutí není opatřeno elektronickým podpisem vedoucího oddělení dopravně správních agend Mgr. F., ačkoliv je podle podpisové doložky autorem rozhodnutí. Rozhodnutí doručované žalobci nesmí podepisovat jiná osoba než původce rozhodnutí.
10. Poté se žalobce vyjadřuje ke způsobu zveřejňování soudních rozhodnutí na webu Nejvyššího správního soudu a navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve svém vyjádření k jednotlivým žalobním námitkám uvádí, že provozovatel vozidla nebyl obviněn z toho, že by překročil nejvyšší dovolenou rychlost (na rozdíl od řidiče v jiném řízení), ale z toho, že nezajistil, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Odvolání proti usnesení o zastavení řízení o přestupku řidiče nemá odkladný účinek, nynější řízení proto nebylo zahájeno v rozporu se zákonem. Součástí spisu je i dokumentace o schválení úseků pro měření ze strany Policie ČR, tento dokument je dostupný i na stránkách města Židlochovice v rubrice „Objektivní odpovědnost provozovatele vozidla“. Informace o oprávněné úřední osobě se žalobci dostalo spolu s napadeným rozhodnutím. Ničím nepodložené spekulace žalobce však nemohou být relevantním důvodem podjatosti úřední osoby. Veřejnoprávní smlouva o výkonu úkolů obecní policie mezi městem Židlochovice a obcí Těšany je datována dnem 24. 4. 2017 a je veřejně dostupná na internetových stránkách města Židlochovice. Elektronická verze rozhodnutí doručená žalobci je v souladu s § 15

odst. 2 a § 69 správního řádu, neboť je podepsána Mgr. B. jakožto úřední osobou odpovídající za správnost vyhotovení rozhodnutí. Žalovaný proto navrhuje, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

12. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
13. Žaloba **není** důvodná.
14. Námitka existence překážky věci rozhodnuté není důvodná. S obecnými východisky žalobce lze souhlasit. Již z čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) vyplývá, že nikdo nemůže být stíhán nebo potrestán v trestním řízení za trestný čin, za který již byl osvobozen nebo odsouzen konečným rozsudkem. Uvedený článek se uplatní i v případě postihu za přestupky, které lze podřadit pod pojem trestní obvinění ve smyslu Úmluvy. Na zákonné úrovni je daná zásada provedena v § 77 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o přestupcích“), podle něhož nikdo nemůže být obviněn z přestupku za skutek, o němž již bylo v jiném řízení proti téže osobě pravomocně rozhodnuto mimo jiné tak, že spáchání skutku se nepodařilo obviněnému prokázat. Ze zákona tedy vyplývá, že rozhodující je posouzení totožnosti skutku, i v tom lze dát žalobci za pravdu. Podstatou skutku je přitom dle doktríny právně relevantní jednání pachatele a jím zapříčiněný právně významný následek.
15. V čem se již žalobce mýlí, je to, že totožnost skutku je dána v případě jednání, které vykazuje znaky porušení povinnosti řidiče (zde překročení nejvyšší dovolené rychlosti) a jednání či opomenutí provozovatele vozidla zajistit, aby při užití vozidla jakoukoliv osobou na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích.
16. Jak uvedl Ústavní soud v nález ze dne 22. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, oba přestupky sledují jiný účel. Zatímco subjektivní odpovědnost řidiče za přestupek je následkem jeho protiprávního jednání, objektivní odpovědnost provozovatele vozidla je výrazem jeho širší odpovědnosti provozovatele vozidla, které si musí být vědom každý, kdo se rozhodne opatřit si vozidlo. Předmětem řízení o přestupku řidiče je zaviněné porušení konkrétní povinnosti řidiče, zatímco v řízení o přestupku provozovatele vozidla je provozovatel objektivně odpovědný za to, že svěřil řízení vozidla jinému a nezajistil, aby byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, čj. 1 As 131/2014 – 45). Jedná se tudíž o jiné jednání a zastavení řízení o přestupku řidiče vozidla proto nezakládá překážku zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu.
17. Naopak, zákon o silničním provozu v § 125f odst. 5 písm. b) výslovně předpokládá, že řízení o přestupku provozovatele vozidla se zahájí poté, kdy příslušný správní orgán učiní nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku řidiče a v případě, že je poté řízení o přestupku řidiče zastaveno, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno. Krom toho, že zákon v tomto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla vůči odpovědnosti řidiče, vychází zároveň z předpokladu, že se nejedná o totožný skutek

18. Žalobce dále namítá nezákonný postup městského úřadu spočívající v zahájení řízení předtím, než nabylo právní moci rozhodnutí o odvolání proti usnesení o zastavení řízení o přestupku řidiče.
19. Usnesení o zastavení řízení o přestupku řidiče vydal městský úřad dne 11. 12. 2018. Oznámením doručeným dne 13. 12. 2018 městský úřad zahájil nynější řízení s žalobcem. Dne 3. 1. 2020 žalovaný vydal rozhodnutí, kterým zamítl odvolání obviněného proti usnesení o zastavení řízení, toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 5. 1. 2020, shodně jako nyní napadené rozhodnutí.
20. Podle § 125f odst. 5 písm. b) zákona o silničním provozu obecni úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku spáchání skutku neprokázal. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za přestupek provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek řidiče (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 – 45). Dříve než správní orgány vyvodí odpovědnost provozovatele vozidla, musí vyvinout reálnou snahu směrem ke zjištění totožnosti jeho řidiče. V opačném případě nebudou existovat podmínky odpovědnosti provozovatele.
21. Je pravdou, že zákon nepředpokládá možnost paralelního vedení řízení s označeným řidičem i provozovatelem vozidla. K zahájení řízení s provozovatelem by správní orgán měl přistoupit pouze tehdy, pokud se jeho snaha zjistit skutečného řidiče ukáže být marnou a řízení z toho důvodu buď ani nezahájí a věc odloží, anebo zahájené řízení zastaví.
22. Proti usnesení o zastavení řízení se nicméně řidič může odvolat. Odvolání ale nemá odkladný účinek (§ 76 odst. 5 správního řádu). Toto rozhodnutí je tak předběžně vykonatelné, resp. vyvolává jiné právní účinky (§ 74 odst. 1 a 3 správního řádu). Chybějící odkladný účinek odvolání má vliv nejenom na vykonatelnost rozhodnutí, která nejčastěji znamená jeho exekuční proveditelnost (tj. nucený výkon povinnosti z rozhodnutí plynoucí veřejnou mocí). I rozhodnutí, která pojmově nedisponují znakem vykonatelnosti, vyvolávají jiné právní účinky ve smyslu § 74 odst. 3 správního řádu (viz Potěšil, L., Hejč, D., Rigel, F., Marek, D. Správní řád. Komentář. 2. vyd. Praha: C. H. Beck, 2020. s. 411-413). V důsledku těchto právních účinků nastává právní stav upravený ve výrokové části usnesení jeho oznámením. Děje se tak bez ohledu na případně podané odvolání.
23. Za takový jiný právní účinek rozhodnutí krajský soud považuje i oprávnění správního orgánu projednat přestupek s provozovatelem vozidla. Vydáním usnesení o zastavení řízení správní orgán deklaruje, že marně vyčerpал své možnosti sankcionovat označeného řidiče. I přesto, že učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, spáchání přestupku označenému řidiči neprokázal.
24. Podáním odvolání proti usnesení o zastavení řízení řidič nemůže dosáhnout příznivějšího výsledku. Jediným logickým důvodem podání odvolání řidičem proti rozhodnutí o zastavení přestupkového řízení je natáhnutí celého řízení s cílem dosáhnout prekluze subsidiární odpovědnosti provozovatele vozidla. S tímto úmyslem zcela zřejmě podával odvolání i obviněný v tomto případě. K zastavení řízení nicméně vedla v první řadě jeho pasivita, neboť po podání odporu proti příkazu již nijak nereagoval a k ústnímu jednání se

bez omluvy nedostavil. Je proto očividné, že neměl zájem na jiném výsledku řízení. Šlo mu jen o jeho prodloužení. Za této situace je zcela pochopitelné, že městský úřad řízení se žalobcem zahájil, aniž by vyčkal na rozhodnutí o odvolání proti usnesení o zastavení řízení o přestupku řidiče (obdobně se zdejší soud vyjádřil již v rozsudku ze dne 9. 6. 2021, č. j. 41 A 51/2019 – 35).

25. Celá situace se již na první pohled jeví absurdně. Obviněný se bránil proti tomu, že ho městský úřad neshledal vinným ze spáchání přestupku. Činil tak, aniž by skutečně a vážně usiloval o to, aby správní orgán ve věci přestupku rozhodl jinak, např. tvrzením, že se přestupku dopustil, případně že městský úřad měl zastavit řízení či odložit věc z jiného důvodu. Nelze přitom opomíjet, že správní orgány nemohou obviněnému klást k tíži, že se procesně přípustným způsobem nedoznal. Na druhou stranu správní proces nemůže být sledem bezúčelných úkonů správního orgánu, které bez potřebné součinnosti účastníka řízení nemohou vést k žádnému smysluplnému cíli. Výklad, který umožňuje správnímu orgánu zahájit řízení o přestupku provozovatele vozidla dříve, než odvolací orgán rozhodne o odvolání proti rozhodnutí o zastavení řízení o přestupku řidiče, je tím spíše rozumný právě v případech jako je nyní věc – pokud odvolání nemá rozumný smysl nebo vykazuje znaky obstrukce.
26. Zahájí-li správní orgán řízení s provozovatelem dříve, než nabude právní moci usnesení o zastavení řízení o přestupku řidiče, vystavuje se tím riziku, že odvolací orgán toto usnesení zruší. Tento postup však nijak nezasáhne do práv provozovatele vozidla. Zahájením řízení nedochází k autoritativnímu rozhodnutí o právech a povinnostech jeho účastníka. K tomu vede až samotné vydání rozhodnutí ve věci, proti kterému se pak provozovatel vozidla může také bránit tvrzením o nesplnění procesních předpokladů pro projednání dané věci.
27. Žalobce dále namítl, že obecní policie v rozporu s § 24b odst. 2 zákona o obecní policii nezveřejnila informaci o zřízení stálého automatického technického systému.
28. Ze záznamu o přestupku je zřejmé, že měření rychlosti vozidla bylo v nynějším případě prováděno v automatizovaném režimu.
29. Podle § 79a zákona o silničním provozu je *za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.*
30. Podle § 24b zákona o obecní policii jsou-li k pořizování záznamů zřízeny stálé automatické technické systémy, *je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.*
31. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2019, č. j. 9 As 280/2019 – 39, ze zákona o obecní policii ani jiných právních předpisů neplyne konkrétní způsob, jakým má být veřejnost informována o zřízení automatického technického systému k pořizování záznamů ve smyslu § 24b odst. 2 zákona o obecní policii; může se tak stát zveřejněním na úřední desce obce, na webových stránkách obce či obecní policie, případně i v periodiku dostupném na internetu nebo jiným vhodným způsobem. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku výslovně uvedl, že *„zveřejnění v novinách dostupných na internetu je třeba též pokládat za vhodnou formu, neboť tímto způsobem se o instalování měřicích zařízení*

mohla dozvědět široká veřejnost, a to přímo od příslušných představitelů obce“. Podstatné přitom je, zda byla taková informace zveřejněna i v době spáchání přestupku.

32. Skutečnost, zda byla informace o zřízení automatického technického systému v nynější věci v uvedeném smyslu zveřejněna, ze správního spisu nevyplývá. Jelikož však žalobce v průběhu správního řízení tímto směrem ničeho nenamítal, nejedná se o vadu rozhodnutí a krajský soud se mohl touto dílčí skutkovou okolností zabývat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2018, č. j. 10 As 214/2017 – 41, a ze dne 5. 3. 2020, č. j. 1 As 424/2019 – 29).
33. Krajský soud provedl důkaz obsahem internetových stránek obce Těšany (www.outesany.cz, stav zjištěn krajským soudem k 20. 8. 2021), kde se v rubrice Krátké zprávy nachází článek s názvem „Nový radar v obci Těšany“, který byl na tyto stránky vložen dne 2. 11. 2017. V článku se pojednává o tom, že poblíž bytového domu byl instalovaný stacionární radar k měření rychlosti jízdy vozidel projíždějících obcí Těšany. Součástí článku je i fotografie bytového domu včetně radaru.
34. Krajský soud využil dále webový archiv dostupný na adrese <https://web.archive.org>, který provozuje nezisková organizace Internet Archive. Tento nástroj archivuje internetové stránky a umožňuje jejich zobrazení k určitému datu zpět v čase. Krajský soud dne 20. 8. 2021 vyhotovil snímky obrazovky internetových stránek obce Těšany tak, jak se zobrazovaly ke dni 6. 11. 2017. Na stránkách obce se již v této době nacházel odkaz na stejný výše uvedený článek. Informace o zřízení stálého automatického technického systému se tedy na internetových stránkách prokazatelně nacházela již v listopadu roku 2017. Třebaže jiné časové verze zřejmě archivovány nejsou, považuje krajský soud uvedená zjištění za dostačující pro závěr o tom, že informace o zřízení automatického technického systému v obci Těšany byla ke dni spáchání přestupku (tj. květen 2018) uveřejněna způsobem, který Nejvyšší správní soud vyhodnotil jako vhodný a dostatečný, tj. na internetových stránkách obce. Námitku proto krajský soud shledal nedůvodnou.
35. K námitce zákazu „skrytého zaznamenávání silničního provozu“ krajský soud uvádí, že z citované úpravy § 79a zákona o silničním provozu vyplývá oprávnění obecní policie měřit rychlost vozidel. Z povahy věci je s takovým měřením spojeno zaznamenání jeho výsledků, v opačném případě by tato zákonná pravomoc nemohla vést ke sledovanému cíli – regulaci chování účastníků silničního provozu. Zákon nestanoví, jakým způsobem má být měření prováděno.
36. Dle § 24b odst. 1 zákona o obecní policii je obecní policie oprávněna, *je-li to potřebné pro plnění jejích úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných*. Toto ustanovení zakotvuje pravomoc obecní policie pořizovat při plnění jejích úkolů záznamy z veřejně přístupných míst. Neukládá jí však povinnost o provádění každého záznamu dotčené osoby prokazatelně informovat.
37. Jak již bylo uvedeno, informace o zřízení stálého automatizovaného technického systému byla v nynější věci uveřejněna vhodným způsobem ve smyslu § 24b odst. 2 zákona o obecní policii. Pokud žalobce spatřuje utajení či „skryté měření“ pouze ve skutečnosti, že místo měření nebylo označeno dodatečnými značkami informujícími o měření nebo jiným vizuálně nápadným způsobem, z žádného právního předpisu neplyne povinnost obecní policie při plnění úkolů v rámci zabezpečování místních záležitostí veřejného pořádku na

úseku silničního provozu takovým způsobem postupovat. Napadené rozhodnutí proto z tohoto důvodu nelze hodnotit jako nezákonné (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2020, č. j. 8 As 66/2019 – 33).

38. Žalobcem odkazovaná judikatura je v nynější věci nepřiléhavá, neboť se týká pořízení audiovizuálního záznamu v rámci kontroly taxikáře uvnitř jeho automobilu při výkonu činnosti. Nejvyšší správní soud vzal mimo jiné v úvahu, že důležitým faktorem pro posouzení, zda je určitá skutečnost chráněna čl. 8 Úmluvy, je posouzení, nakolik je daná aktivita veřejná, resp. veřejnosti přístupná a nakolik je snímání záznamovým zařízením zaměřeno na pořízení cílených a jasných záběrů jednotlivce. V nynější věci však došlo k pořízení záznamu na veřejně přístupném místě (nikoliv uvnitř automobilu) a měření bylo zaměřeno na automobil a nikoliv jednotlivce (ostatně, řidiče nebylo možné podle záběrů ani identifikovat). Ani obecná námitka porušením práva k osobním údajům proto není důvodná. Povinnost označit místo měření svislými dopravními značkami taktéž správním orgánům ze zákona neplyne, čehož si je vědom i žalobce.
39. Podle § 15 odst. 4 věty první správního řádu se o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje.
40. Krajský soud ověřil ze správního spisu, že žalobce v odvolacím řízení požádal o sdělení, která úřední osoba bude rozhodovat o odvolání. Sdělení o oprávněné úřední osobě žalovaný vypravil v den vydání napadeného rozhodnutí. Takový postup, kdy je účastník řízení o tom, kdo ve věci rozhodoval, prakticky vyrozuměn až v napadeném rozhodnutí, kdy již nelze vznést námitku podjatosti, představuje vadu řízení, která však nemusí mít vždy vliv na zákonnost správního rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2018 č. j. 3 As 11/2017 – 42). Důvody, pro které účastník řízení považuje úřední osobu za podjatou, lze totiž následně uplatnit v žalobě. Zrušení rozhodnutí žalovaného by bylo na místě pouze tehdy, pokud by tato námitka podjatosti oprávněné úřední osoby byla důvodná (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2017 č. j. 2 As 322/2016 – 39, ze dne 20. 11. 2014 č. j. 9 As 121/2014 – 33, ze dne 27. 4. 2020, č. j. 1 As 473/2019 – 39, nebo ze dne 20. 10. 2020, č. j. 6 As 169/2020 – 57).
41. Z uvedené judikatury dále vyplývá, že námitka podjatosti není důvodná, spočívá-li v obecných tvrzeních, že úřední osoba žalobci úmyslně nezaslala informaci o oprávněné úřední osobě s cílem jej poškodit; nebo spočívá-li v tvrzení předpojatosti či negativních emocí osoby vůči všem účastníkům řízení, které zmocněnec obviněného zastupuje. Také pokud uplatní účastník řízení v žalobě zcela obecnou, nijak nekonkretizovanou námitku podjatosti, nelze dovodit, že uvedená vada řízení měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2020, č. j. 1 As 412/2019 – 32).
42. Také v nynější věci žalobce podjatost úřední osoby spatřuje výhradně v jejím postupu v nynějším řízení, což ovšem již *a priori* pochybnosti o podjatosti založit nemůže. Tím se nynější případ liší od věci projednávané Nejvyšším správním soudem v žalobcem odkazovaném rozsudku ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 205/2017 – 21, v níž naopak žalobce konkrétně tvrdil, že se osobně občansky angažoval ve věci prověřování spolupráce oprávněné úřední osoby s bývalou StB. Je proto třeba uzavřít, že postup žalovaného

představuje vadu řízení, která ovšem v nynějším případě vliv na zákonnost rozhodnutí neměla.

43. Žalobce ve správním řízení nenamítal, že by obecní police jednala mimo svou pravomoc proto, že nebyla uzavřena veřejnoprávní smlouva dle § 3a zákona o obecní policii. Ani zde tedy není na místě vytýkat žalovanému, že se touto otázkou v napadeném rozhodnutí výslovně nezabýval.
44. Podle § 1 odst. 5 zákona o obecní policii *obecní policie může jí svěřené úkoly plnit i na území jiné obce, pokud tak stanoví tento nebo zvláštní zákon.* Podle § 3a zákona o obecní policii *obec nebo obce, které nezřídily obecní policii, mohou uzavřít s jinou obcí v témže vyšším územním samosprávném celku (kraji), která obecní policii zřídila, veřejnoprávní smlouvu, na jejímž základě bude obecní policie této obce vykonávat úkoly stanovené tímto nebo zvláštním zákonem na území obce nebo obcí, které obecní policii nezřídily a jsou smluvními stranami této smlouvy.* Veřejnoprávní smlouva *vyžaduje ke svému uzavření nebo změně obsahu souhlas krajského úřadu.* O udělení souhlasu rozhoduje krajský úřad v přenesené působnosti.
45. Krajský soud zjistil z veřejně dostupných zdrojů na internetových stránkách obce Židlochovice a Jihomoravského kraje, že veřejnoprávní smlouva o výkonu úkolů obecní policie byla podepsána dne 24. 4. 2017. Podle této smlouvy Městská policie Židlochovice bude vykonávat na území obce Těšany úkoly obecní policie, a to ode dne nabytí právní moci rozhodnutí krajského úřadu o udělení souhlasu s uzavřením smlouvy na dobu neurčitou. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 19. 5. 2017 a je na internetových stránkách obce Židlochovice taktéž dostupné. Oba dokumenty provedl krajský soud při jednání jako důkaz. Námitka nedostatku pravomoci Městské policie Židlochovice plnit úkoly obecní police na území obce Těšany z důvodu absence příslušné veřejnoprávní smlouvy proto taktéž není důvodná.
46. K poslední námitce žalobce krajský soud ze správního spisu ověřil, že napadené rozhodnutí je v listinné podobě podepsáno Mgr. K. F. Krajský soud nemá důvod zpochybňovat tvrzení žalobce, že v elektronické podobě bylo rozhodnutí doručeno zástupci žalobce s elektronickým podpisem Mgr. B. Obě uvedené osoby byly ve správním řízení oprávněnými úředními osobami, což vyplývá taktéž ze záznamu ve správním spise.
47. Podle § 15 odst. 2 správního řádu *úkony správního orgánu v řízení provádějí úřední osoby oprávněné k tomu podle vnitřních předpisů správního orgánu nebo pověřené vedoucím správního orgánu (dále jen „oprávněné úřední osoby“).* Není zřejmé, z čeho žalobce dovozuje, že by měla v celém řízení činit úkony pouze jedna oprávněná úřední osoba, naopak zákon výslovně používá plurál. Není tedy vyloučeno, a zpravidla ani není neobvyklé, že v jednom správním řízení činí úkony více oprávněných úředních osob.
48. Podle § 69 odst. 1 správního řádu písemné vyhotovení rozhodnutí musí mimo jiné obsahovat podpis oprávněné úřední osoby. *Podpis oprávněné úřední osoby je na stejnopisu možno nahradit doložkou „vlastní rukou“ nebo zkratkou „v. r.“ u příjmení oprávněné úřední osoby a doložkou „Za správnost vyhotovení:“ s uvedením jména, příjmení a podpisu úřední osoby, která odpovídá za písemné vyhotovení rozhodnutí.*
49. Správní řád tak rozlišuje mezi oprávněnou úřední osobou, jež odpovídá za obsah rozhodnutí, tedy jeho věcnou správnost a zákonnost, a jenž podepisuje originál správního rozhodnutí, a mezi úřední osobou, která odpovídá za jeho písemné vyhotovení, tj.

formální stránku, a která může podepisovat jeho stejnopisy (srov. též Vedral, J. Správní řád. Komentář. Praha: BOVA POLYGON, 2012, II. vydání, s. 622). Dokumenty doručované elektronicky prostřednictvím datové schránky mohou být podepsány jak oprávněnou úřední osobou, tak úřední osobou, která odpovídá za písemné vyhotovení rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2014, č. j. 9 As 34/2014 – 76).

50. Z uvedeného vyplývá, že postup žalovaného při podpisu a doručení stejnopisu písemného vyhotovení napadeného rozhodnutí odpovídá zákonným požadavkům a nevykazuje žádné vady.
51. Otázka zveřejňování soudních rozhodnutí na internetu nemá žádnou souvislost s předmětem tohoto řízení.

V. Závěr a náklady řízení

52. Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
53. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 29. září 2021

Mgr. Filip Skřivan, v. r.
samosoudce